یادداشت

درس‌هایی از شیوه مذاکره در حادترین شرایط (بخش اول)

این مقاله یک تحلیل مبتنی بر اتفاقات واقعی است. در این مطلب به بررسی این موضوع پرداخته می‌شود که چگونه یک جوان انگلیسی، توانست ۴ مجرمی که او را ربوده بودند، متقاعد کند که آزادش کنند. ابتدا به صورت بخش به بخش، اتفاقات آن آدم‌ربایی از زبان فرد ربوده شده نقل شده و در انتهای هر بخش، تحلیل فنی آن ارائه می‌شود. براساس درس‌هایی که از این اتفاق گرفته می‌شود، می‌توان متوجه شد که در شرایطی حاد مانند آدم‌ربایی چگونه می‌توان مذاکره کرد. این داستان، براساس واقعیت نوشته شده و هیچ‌کدام از شخصیت‌های آن غیرواقعی یا تخیلی نیستند. شیوه نگارش بخش‌های روایت‌گری، به صورت اول شخص بوده و در بخش‌های تحلیلی، دانای کل مانند فیلم‌های مستند به تحلیل شرایط می‌پردازد. ما از نگاه قهرمان داستان، از روند رخدادها آگاه می‌شویم، سپس یک شخصیت دانشگاهی و تحلیلگر به بررسی مهارت‌های مذاکره و گزینه‌های پیش روی این قهرمان می‌پردازد. هدف این بررسی‌ها، صرفاً آگاهی یا روند مذاکره است و نه هرگونه نتیجه‌گیری دولتی، سیاسی و قضایی شخصیت‌های درگیر در این اتفاق.

بعدازظهر یکی از سه‌شنبه‌های آوریل ۱۹۹۳ بود که قصد رفتن به کتابخانه و مطالعه برای امتحانم داشتم. ساعت ۱۲:۴۵ دقیقه، در مسیر کتابخانه در شهرمان (لسترسیتی) بودم که در ماشین خود ربوده شدم. پشت چراغ قرمز ناگهان یک نفر به شیشه سمت شاگرد زد و از من خواست که اجازه دهم داخل شود. گفتم «نه». اما ناگهان یک نفر دیگر از این طرف و با استفاده پنجره نیمه‌باز ماشین، در عقب را باز کرد. ظرف ۲ ثانیه، ۳ مرد هیکلی داخل خودرو شدند و روی صندلی عقب نشستند. آنها به سرعت در جلو را هم باز کردند تا آخرین عضو باند آنها روی صندلی جلو بنشیند. درب سمت من توسط فرد عقبی بسته شده بود و به من گفتند که فقط رانندگی کرده و بلافاصله وارد یک جاده فرعی شوم. با ترس و دستپاچگی فقط به آنچه گفتند، عمل کردم و وقتی بعد از یکی دو کیلومتر به محلی جرم‌خیز و ناآشنا رسیدیم، از من خواستند که ماشین را پارک کنم. اکنون پس از ۲ دقیقه از ربوده شدن در منطقه و محله آنها بودم. ربایندگان ۴ نفر ۱۷ تا ۱۹ ساله بودند که هر کدام نژادی متفاوت داشتند و مشخص بود که فرد الف، سردسته آنهاست.

چاقوی بزرگ و تیزی روی گلوی من گذاشتند و فرد الف به من گفت اگر از دستورات آنها پیروی نکنم، فرد دال کارم را خواهد ساخت. او همچنین به زخم بزرگی روی شانه فرد دال اشاره کرد که چند شب پیش و در یک درگیری توسط قمه به او وارد شده، اما جان سالم به در برده و در درگیری برنده شده بود! هراس به اوج خود رسیده بود و مشخص بود که این مردان جوان در جهانی کاملا متفاوت از من زندگی می‌کنند. آنها از من پول می‌خواستند. گفتم که هر چه بخواهند، به آنها خواهم داد اما باید بگذارند بروم. از من خواستند که جیب‌هایم را خالی کنم. در کیف پولم، چند کارت بانکی دیدند که رمز هر کدام از آنها پشتش نوشته شده بود. سپس به جست‌وجوی ماشین پرداختند و در داشبورد، کلید خانه‌مان را پیدا کردند. روی گواهینامه‌ام، آدرس آن خانه نوشته شده بود؛ خانه‌ای که حدود ۳۰ دقیقه از لسترسیتی فاصله داشت.

آنها خلاصه گردش حساب کارت اعتباری پدرم را پیدا کردند و به سرعت نام شرکتش را شناختند (شرکت پدرم در میانه انگلیس شهرتی درخور داشت). همچنین متوجه شدند که آدرس خانه ما در منطقه‌ای مرفه‌نشین است و اکنون پول بیشتری از هر کدام از حساب‌های من می‌خواستند (حتی اگر همه آنها را نمی‌خواستند). به من گفتند که آدرس خانه‌مان را بلد هستند و اگر فرار کنم، پیدایم خواهند کرد. اما تاکید کردند که اگر موجودی حساب‌هایم را در اختیار آنها بگذارم، آزادم می‌کنند. دو نفر از آنها (فرد ب و جیم) به سمت یک دستگاه خودپرداز رفتند تا پول بگیرند و من در ماشین با فرد الف و دال باقی ماندم.

تحلیل فنی: زمانی که مذاکره‌ای وجود ندارد، یکی ایجاد کنید

می‌دانم که همین الان هم درگیر داستان شده‌اید. آیا با شرایط مذاکره طرف هستیم؟ اجازه دهید بررسی کنیم. چه زمانی مذاکره اتفاق می‌افتد؟ مذاکره زمانی اتفاق می‌افتد که بحث مبادله و احتمالا یک بده و بستان وجود دارد. واضح است که نخستین درس از این داستان آن است که گردش حساب کارت اعتبار پدرتان را این‌طرف و آن‌طرف نبرید؛ به ویژه اگر کارآفرینی محترم است. شاید هم نباید به فرزندتان اجازه این‌طرف و آن‌طرف بردن گردش حساب کارت اعتباری‌تان را بدهید؛ به ویژه اگر کارآفرینی محترم هستید. اما فارغ از آن، می‌توان یک مبادله ساده مشاهده کرد. قهرمان داستان کارت‌های بانکی‌اش را به آدم‌رباها می‌دهد تا پول بگیرند و او را آزاد کنند. در چنین شرایطی، باید یک مذاکره ایجاد کرد. لازم است که پیش از امتیاز دادن، درخواستی کرد. همیشه ممکن است اوضاع خراب شود.

زمانی که فرد ب و جیم از دستگاه خودپرداز برگشتند، گفتند که کارت‌هایم کار نمی‌کند (با سردرگمی رمز اشتباه به آنها داده بودم). فکر می‌کردند که دروغ می‌گویم و نمی‌خواهم به آنها پول بدهم (واقعا قصد چنین کاری نداشتم). در اینجا شخص الف و ب تصمیم گرفتند از ماشین خارج شده و مشورت کنند. شنیدم که می‌گفتند باید هر چه می‌توانیم از او بگیریم و سپس بکشیمش. حواسم سر جای خود آمد و متوجه شدم تهدیدشان جدی است و باید کاری می‌کردم. قصد فرار کردم؛ اما متوجه شدم که غریبه‌ای در محله آنها هستم و چنین کاری به نفعم نیست. سپس فهمیدم که باید بر احساساتم غلبه کنم و با مذاکره از این موقعیت خلاص شوم. زمانی که فرد الف و ب به ماشین بازگشتند، تصمیم گرفتم که مذاکره را با پیشنهاد پول به هر شیوه ممکن شروع کنم؛ حتی اگر لازم باشد که حساب‌هایم را ببندم. به‌طور شگفت‌آوری به نجات جانم اشاره نکردم و متوجه شدم که هدف آنها فقط پول است. کشتن من تنها از روی اجبار خواهد بود. خارج از ماشین با هم مشورت کردند و از لحن صدا و حالات چهره‌ام به صداقتم پی بردند و فهمیدند که واقعا می‌خواهم به یک توافق دوستانه برسیم. همگی به ماشین برگشتند و با پیشنهادم موافقت کردند.

من دائما در حال بررسی وضعیت بودم و اطلاعات جدیدی از آنها به دست می‌آوردم. با این حال، گزینه‌های توافقی ما بلافاصله پس از خارج شدن از جای پارک، عوض شد. فرد الف نگاه دیگری به گواهینامه من انداخت (که آدرس خانه‌مان در آن بود) و پرسید چه کسی در خانه‌مان است. در این لحظه فهمیدم که هدف آنها تغییر کرده و شرایط بدتر می‌شود. آنها موقعیتی بسیار وخیم‌تر و خطرناک‌تر می‌ساختند. در آن ساعت، پدرم به تنهایی در خانه بود که در منطقه‌ای دورافتاده قرار داشت. ذهنم ناگهان هوشیار شد و فهمیدم باید تاکتیک‌های بیشتری در مذاکره به کار بگیرم تا مانع از رفتن آنها به خانه‌مان شوم. همچنین در این مرحله بود که فکر کردم اگر پیشنهاد بعدی‌ام قبول نشود، باید فرار کنم و امیدوار باشم جان سالم به در ببرم. به خطر انداختن جان خودم بهتر از آن بود که دستشان به خانواده‌ام برسد. اکنون برارائه پیشنهادهایی متمرکز شدم که امید داشتم مانع از بروز شرایط خطرناک برای خانواده‌ام شوند.

ادامه دارد...

مترجم: مهدی نیکوئی

بضاعتی پور تاکید کرد؛

تبادل اندیشه یکی از دستاوردهای سمپوزیوم ساخت سردیس مشاهیر

مراسم اختتامیه اولین سمپوزیوم ساخت سردیس مشاهیر در استان البرز با حضور هنرمندان و مسئولان شهری و استانی روز شنبه ۹ آذرماه ساعت ۱۰ صبح در محل باغ گلهای پارک چمران برگزار شد.

به گزارش پیام آشنا، پیمان بضاعتی پور با اشاره به اینکه زنده نگه داشتن نام و یاد مفاخر ایران به عنوان سرمایه های تمادین، از راهکارهای توسعه محسوب می شود، گفت: از اولین دوره ساخت سردیس مشاهیر و با آثاری که از هنرمندان به جا می‌ماند، باغ هنر جدیدی در شهر کرج شکل خواهد گرفت. که در کنار فضاسازی ایجاد شده در پارک ملی ایران کوچک و تجلی فرهنگ ۳۱ استان کشور می تواند در رونق گردشگری شهر نقش موثری ایفا کند.

این مسئول با تشریح روند برگزاری سمپوزیوم سردیس مشاهیر از همکاری هنرمندان تشکر کرد و گفت: با استفاده از طیف متنوعی از اشکال هنر و برنامه‌های کاربردی هنری می‌توان به فضای عمومی شهر نشاط و سرزندگی بخشید.

وی در ادامه با تاکید بر گسترده بودن مخاطبان چنین برنامه هایی، گفت: طی برگزاری این رویداد هنری علاوه بر اعضای شورای اسلامی شهر اساتید و اقشار مختلفی از هنرمندان و دانشجویان رشته هنر از این مکان بازدید کردند.

رئیس سازمان سیما منظر و فضای سبز شهری شهرداری کرج بر ضرورت فراهم کردن زمینه های حضور و آشنایی شهروندان با آثار هنری تاکید کرد و افزود: این سازمان با همکاری و حمایت مجموعه مدیریت شهری آماده است تا با پیوند میان هنرمندان و مدیریت شهری المان و آثار هنری آنان را به سطح شهر و زندگی مردم وارد کند.

هوش مصنوعی راه‌حلی برای تولید کمتر زباله

چند ماه پیش، منطقه‌ای در شهر پکن چین به روش جدیدی برای دور ریختن زباله‌های خود روی آورد. در این شیوه، قبل از آنکه فرد زباله‌های خود را در سطل‌ها و محفظه‌های مخصوص قرار دهد، چهره وی با سیستم‌های شناسایی چهره اسکن می‌شود تا هویت وی شناسایی شود. این سطل زباله‌های هوشمند میزان تولید زباله توسط هر فرد را مشخص و ردیابی کرده و در صورت تولید زباله کمتر، جایزه‌ای را به افراد اختصاص می‌دهد که این جایزه می‌تواند پول نقد یا هر چیز دیگری باشد. البته این مساله با واکنش‌های زیادی در دیگر کشورهای جهان روبه‌رو شد و چین را به نقض حریم خصوصی و تجاوز به حقوق آنها متهم کردند.

به گزارش پیام آشنا به نقل از دنیای اقتصاد، در واقع، این کشورها مدعی‌اند چین حتی از طریق زباله نیز قصد دارد افراد را زیر نظر بگیرد و آنها را به اصطلاح ردیابی کند. اما در چین، از جنبه دیگری به این موضوع پرداخته و این سوال مطرح می‌شود: آیا تلاش‌های چند ساله چین می‌تواند منجر به ارتقای سیستم مدیریت پسماند در این کشور شود و تولید زباله را به حداقل برساند؟ و یا توجه به رشد اقتصادی سریع چین، آیا این کشور می‌تواند همزمان با ترویج مصرف‌گرایی در میان طبقه متوسط، تولید زباله را نیز کاهش دهد؟ پکن دلایل خاص خود را برای افزایش توجه و تمرکز خود به زباله‌ها دارد: این کشور اخیرا به‌عنوان بزرگ‌ترین بازار مصرفی جهان معرفی شد و بعد از آمریکا دومین تولیدکننده بزرگ زباله در دنیا شناخته می‌شود. اما پیش‌بینی می‌شود تولید زباله‌های این کشور تا سال ۲۰۳۰ به دو برابر زباله‌های تولیدشده در آمریکا برسد. چین که در این زمینه، بحرانی جدی را پیش روی خود می‌دید، در سال ۲۰۱۷ از همگان خواست تولید زباله را حداقل برسانند و در سال بعد نیز واردات پلاستیک‌های بازیافتی به این کشور را ممنوع اعلام کرد. در آن زمان، اتحادیه اروپا چیزی حدود ۹۵ درصد و آمریکا نیز حدود ۷۰ درصد از پلاستیک‌های بازیافتی خود را به چین صادر می‌کردند.

سیاست جدید چین که با عنوان «عملیات ملی شمشیر» شناخته می‌شود، کشورهای بزرگ جهان را به دردسر انداخت. در مجموع، چین واردات ۵۸۰ هزار تن پلاستیک قابل بازیافت در فوریه ۲۰۱۷ را به ۲۳ هزار تن در فوریه ۲۰۱۸ رساند. بعد از این تصمیم چین، آمریکا و دیگر صادرکنندگان بزرگ پلاستیک در جهان، محصولات خود را به دیگر کشورهای جهان ارسال کردند. برای مثال، مالزی بخش عمده‌ای از این محصولات را وارد کرد و دیگر کشورهای آسیایی و اروپایی نیز هر کدام بخشی را وارد کردند. اما طولی نکشید که ظرفیت آنها برای مدیریت و بازیافت این محصولات پُر شد و حتی برخی کشورها، مجبور شدند زباله‌های خود را به کشورهایی که از آنها وارد کردند، ارسال کنند. آنجا بود که بحران بازیافت بر آمریکا، اروپا و دیگر کشورهای جهان سایه افکند. در چین، راهکارهای مدیریت بازیافت پدیده جدیدی بود.

چن لیون، بنیان‌گذار شرکت Zero-Waste Village در این زمینه می‌گوید: ما (چینی‌ها) یک کشور متکی بر کشاورزی بودیم و نیازی هم به سیستم‌های مدیریت زباله نداشتیم. اما از سال ۲۰۰۸ همه چیز رفته‌رفته تغییر کرد؛ زمانی که چین بر افزایش مصرف داخلی تاکید و مردم را به این کار تشویق کرد. درواقع، طی چند دهه اخیر و با توسعه شهرنشینی و نیاز به بازیافت مواد پلاستیکی و تجزیه‌ناپذیر، نیاز به ابداع روش‌هایی برای مدیریت زباله مورد توجه قرار گرفت. محل‌های دفن زباله که به اصطلاح از آنها به‌عنوان Landsfill یاد می‌شود، دیگر کشش و ظرفیت جادادن زباله‌ها در خود را ندارند و همین مساله نگرانی‌هایی را در خصوص آلودگی‌های ناشی از آن به‌وجود آورده است. در سال ۲۰۱۷، دولت مرکزی چین از ۴۶ شهر بزرگ چین خواست تا سال ۲۰۲۰ بتوانند ۳۵ درصد از زباله‌های خود را بازیافت کنند. روش‌های جدید تفکیک زباله در شهرهایی همچون شانگهای با استقبال خوبی همراه شد و اگر خانواده‌ای زباله‌های خود را تفکیک نکنند، مشمول پرداخت جریمه نقدی خواهد شد.

ریچارد بروبیکر، بنیان‌گذار شرکت Collective Responsibility در این باره عنوان کرد: شانگهای یکی از شهرهایی است که به صورت آزمایشی طرح تفکیک زباله در آن اجرا شده است. چین تلاش می‌کند با ارتقای آگاهی مردم در این زمینه، سیستم جدیدی ابداع کند. اما سوالی که پیش می‌آید این است که آیا راهکار جدید مثمرثمر واقع خواهد شد یا خیر؟ تعدادی از شرکت‌های فعال در حوزه تکنولوژی به این حوزه ورود کرده‌اند تا هم به منافع مدنظر خود دست یابند و هم راهکارهای پایداری را برای کمک به بشریت ارائه دهند. علاوه بر استفاده از سیستم تشخیص چهره، شرکت‌هایی همچون Alpheus از فناوری هوش مصنوعی نیز برای مدیریت زباله‌ها بهره گرفتند. جوئل ژانگ، از مدیران ارشد این شرکت عنوان کرد: زمانی که شما زباله خود را داخل سطل می‌اندازید، دوربینی که در آنجا تعبیه شده، عکسی از این زباله می‌گیرد و به فضای ابری یا همان کلاد ارسال می‌کند. سپس این پلتفرم، با بهره‌گیری از نمونه‌های زباله‌ها فرآیند جداسازی آنها را انجام می‌دهد.

ژانگ گفت: این سیستم فعلا برای استفاده در مقیاس گسترده آماده نیست اما قادر است تا ۹۵ درصد کار خود را به درستی و با دقت بالا انجام دهد. اما محققان می‌گویند حل مشکل زباله در چین نیاز به راهکاری چندوجهی دارد که باید فراتر از پیشرفت‌هایی باشد که در حوزه‌های هوش مصنوعی و سیستم تشخیص چهره به آن دست یافته‌اند. چند سال است که چین برای جداسازی زباله‌ها و استخراج مواد قابل بازیافت از هزاران کارگر استفاده می‌کند که البته فعلا در مقایسه با روش‌های جدید، می‌تواند کارآیی بیشتری داشته باشد چرا که این افراد می‌توانند حتی زباله‌های خیس را نیز تفکیک کنند. از طرفی دیگر، این افراد که تعدادشان کم هم نیست، در صورت استفاده از تکنولوژی در معرض خطر جدی بیکاری قرار خواهند گرفت.

با این حال، تکنولوژی در مقطع کنونی از ظرفیت و توانایی کافی برای حل مشکل زباله در چین برخوردار نیست و این مردم هستند که باید فرآیند جداسازی زباله‌ها را به درستی انجام دهند. هوش مصنوعی یا دیگر فناوری‌های نوظهور نمی‌توانند این کار را به درستی و دقتی که مردم می‌توانند انجام دهند، بر عهده بگیرند. ژانگ در ادامه گفت شرکت تحت هدایت وی، تلاش می‌کند تا بتواند با توسعه این فناوری‌ها، امکان جداسازی زباله‌های خیس و مواد زیست‌تجزیه‌پذیر را فراهم کند. یا اینکه بتواند راهکاری را برای خشک کردن این زباله‌ها ابداع کند و فرآیند جداسازی را انجام دهد. وی گفت: بی‌تردید فناوری می‌تواند در کاهش زباله‌ها به کمک مردم و کشور چین بیاید. اما این مردم هستند که باید دانش و آگاهی خود را در خصوص جداسازی زباله‌ها بالا ببرند و برای رفع این مشکل گام بردارند.

قانون هوای پاک بدون ردیف بودجه!

معاون محیط زیست انسانی سازمان حفاظت محیط زیست ضمن انتقاد از اینکه پس از گذشت دو سال از تصویب قانون هوای پاک هنوز اجرای این قانون هیچ بودجه مشخصی ندارد، گفت: پیش از سهمیه‌بندی بنزین از دولت خواسته بودیم که بخشی از منابعی را که از طریق افزایش قیمت انرژی به دست می‌آورد را به محیط زیست اختصاص دهد.

به گزارش پیام آشنا به نقل از ایسنا، حدود دو سال از تصویب و ابلاغ قانون هوای پاک می گذرد. این قانون راه حل کاهش آلودگی هوا را در ۳۴ ماده و ۱۳ آیین نامه تعریف کرده است که به گفته بسیاری از کارشناسان آلودگی هوا اجرای مواد قانونی می‌تواند نقش موثری در بهبود کیفیت هوای شهرهای مختلف کشور داشته باشد اما متاسفانه تاکنون برخی از مواد قانونی هوای پاک به تعویق افتاده و برای برخی دیگر نیز اقدامات عملی موثری انجام نشده است. برای مثال بر اساس ماده ۱۱ آیین‌نامه فنی ماده ۲ قانون هوای پاک، موتورسیکلت‌سازان کشور موظف شده بودند که در ازای تولید هر دستگاه موتور بنزینی نسبت به اسقاط یک دستگاه موتوسیکلت فرسوده اقدام کنند اما این موضوع با نامه‌نگاری و خواست صنایع برای یک سال به تعویق افتاد و از سوی دیگر برای ماده ۸ قانون هوای پاک که درباره از رده خارج کردن وسایل نقلیه موتوری فرسوده است اقدام مثبت چشمگیری تاکنون انجام نشده است.

مسعود تجریشی - معاون محیط زیست انسانی سازمان حفاظت محیط زیست - عدم اختصاص بودجه‌ای مشخص برای اجرای قانون هوای پاک را یکی از عوامل این موضوع دانست و به ایسنا گفت: سازمان حفاظت محیط زیست حدود شش ماه گذشته نامه‌ای را برای دولت ارسال و درخواست کرد که بخشی از منابعی را که از طریق افزایش قیمت انرژی ایجاد می‌شود را در جهت الزامات زیست محیطی و برای خرید اتوبوس‌های نو، از رده خارج کردن تاکسی‌های فرسوده و سایر اقداماتی که بهبود کیفیت هوا در کشور را به دنبال دارد و حتی مصوبات دولتی نیز هستند، هزینه کند.

معاون سازمان حفاظت محیط زیست ادامه داد: این نامه همراه با جدولی که در آن اقدامات زیست محیطی لازم برای کاهش آلودگی هوا ذکر و میزان اثر اجرای آن‌ها نیز پیش‌بینی شده بود، پیش از سهمیه‌بندی بنزین برای دولت ارسال شد اما متاسفانه در حال حاضر سیاست دولت این نیست که درآمد حاصل از افزایش قیمت بنزین را به اجرای اقدامات زیست‌محیطی اختصاص دهد.

به گفته تجریشی در حال حاضر در کشوری مانند انگلستان معادل قیمت انرژی، مالیات دریافت و برای زیرساخت‌های زیست‌محیطی هزینه می‌شود.

وی در پایان ضمن انتقاد از اینکه پس از گذشت یکسال از تصویب قانون هوای پاک هیچ بودجه‌ای برای آن در نظر گرفته نشده است، تصریح کرد: متاسفانه در بودجه‌های سنواتی و قانون برنامه پنج ساله ششم نیز هیچ ردیفی برای اجرای قانون هوای پاک دیده نشده است.

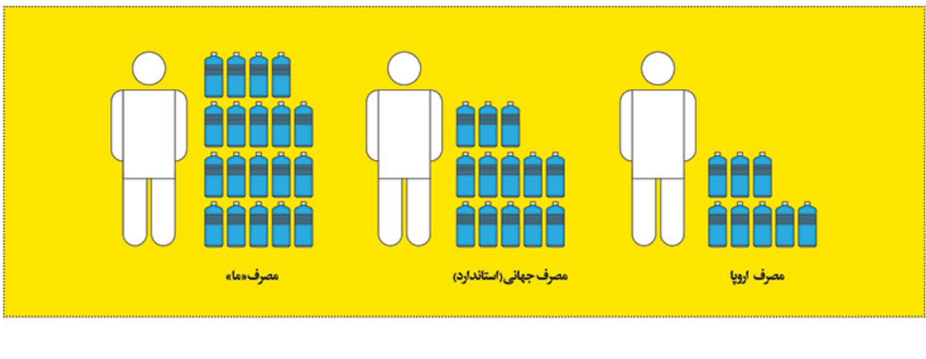

اخبار

پرگو تاکید کرد؛

پیوند کودک و طبیعت در دهکده گردشگری باغستان

ایجاد بخشی به عنوان مزرعه جهت ارتباط کودکان با حیوانات و پرندگان و طراحی فضاهای باز و خلاقانه برای بازی های ماجراجویانه کودکان در طبیعت با مصالح طبیعی مثل سنگ و چوب و طناب در این طرح پیوند کودک و طبیعت در دهکده گردشگری باغستان پیش بینی شده است.

به گزارش پیام آشنا، احدالله احمدی پرگو با اشاره به تلاش برای پیوند کودک با طبیعت در دهکده گردشگری باغستان، گفت: پیرو اقدامات صورت گرفته در راستای پروژه طراحی محیطی دهکده گردشگری باغستان و همسو با اهداف دستورالعمل شهرهای دوستدار کودک، بازدید مشترکی از محل پروژه پیشنهادی توسط مدیر نظارت بر توسعه حریم شهری و کارشناسان مربوطه، نمایندگان سازمان سیما، منظر و فضای شهری و مهندسین مشاور فرنهاد انجام شد.

این مسئول با اشاره به اینکه هدف اصلی از طراحی دهکده باغستان کودک، ایجاد پیوند بین کودکان و طبیعت است، افزود: در دهکده گردشگری باغستان فعالیت هایی نظیر ایجاد سرسره کودک هم سو با شیب کوهستان، آمفی تئاتر روباز، مهیا کردن بخشی به عنوان مزرعه جهت ارتباط کودکان با حیوانات و پرندگان، طراحی فضاهای باز و خلاقانه برای بازی های ماجراجویانه کودکان در طبیعت با مصالح طبیعی مثل سنگ و چوب و طناب نیز پیش بینی شده است.

فرهنگی تاکید کرد؛

لزوم تعامل دوسویه روسای طرح تفصیلی با دفاتر تسهیلگری

ارتباط مستمر و تعامل دو سویه روسای طرح تفصیلی مناطق ۱۰ گانه با دفاتر تسهیلگری خدمات نوسازی بافت فرسوده ضروری است.

به گزارش پیام آشنا، مرجانه فرهنگی در نشست با روسای طرح تفصیلی مناطق شهرداری کرج که با موضوع وحدت رویه طرح تفصیلی درباشگاه میلاد برگزار شد، گفت: باید با تغییر رویه و ارتباط دوسویه و موثر برای کاهش مکاتبات و تسریع در خدمت رسانی با حداقل خطا به شهروندان و پویایی هر چه بیشتر طرح تفصیلی مناطق تلاش شود.

وی از مسئولین طرح تفصیلی مناطق خواست تا ضمن ارتباط مستمر با دفاتر تسهیلگری خدمات نوسازی بافت فرسوده اقدامات اجرایی آن را بطور جدی پیگیری کنند.

معاون طرح‌های توسعه شهری معاونت شهرسازی و معماری شهرداری کرج نیز در این جلسه گفت: رئیس اداره طرح تفصیلی مناطق نماینده تام‌الاختیار اداره کل در طرح های توسعه شهری است.

مجید نورمحمدی در ادامه خواستار ایجاد فضایی صمیمانه جهت رفع مشکلات شد و خاطرنشان کرد: مقرر شد این جلسات بطور ماهانه و در جهت مرتفع کردن نیازهای آموزشی همکاران منطقه برگزار شود.

تعلیق دوچرخه سواری در تهران

مشاهدات میدانی حاکی از آمار نزدیک به صفر حضور دوچرخه‌های اشتراکی در معابر عمومی تهران طی چند روز اخیر است.

به گزارش پیام آشنا به نقل از دنیای اقتصاد، مشاهدات میدانی شهروندان در روزهای اخیر حاکی است دوچرخه‌های اشتراکی نارنجی رنگی که در چهار منطقه مرکزی شهر تهران به متقاضیان سرویس می‌دهند، فوق‌العاده کمیاب شده‌اند. این دوچرخه‌ها در چند روز اخیر نه‌تنها در ایستگاه‌ها مشاهده نمی‌شوند، بلکه در نقاط مختلف مناطق تحت پوشش نیز به‌صورت تک به تک رویت نشده‌اند و این یعنی دوچرخه سواری در تهران طی روزهای آلوده اخیر تعلیق شده است. البته ارائه‌دهنده خدمات دوچرخه اشتراکی در تهران اعلام کرده بود که برخی از دوچرخه‌ها در جریان اغتشاشات اخیر به دنبال تغییر قیمت سوخت آسیب دیده و به همین خاطر موقتا برای تعمیرات از ناوگان در حال سرویس به متقاضیان خارج شده است. اما در چند روز گذشته اثری از دوچرخه‌های سالم اشتراکی هم در عمده معابر وجود ندارد.

به نظر می‌رسد آنچه که سبب تعلیق دوچرخه سواری در تهران شده، آلودگی مستمر هواست. البته شرکت ارائه خدمات دوچرخه اشتراکی اعلام نکرده که آیا به دلیل اینکه فعالیت ورزشی در هوای آلوده تهدید سلامت شهروندان را دوچندان می‌کند، دوچرخه‌ها را از سطح شهر جمع‌آوری کرده یا دلیل دیگری وجود دارد. اما آنچه مشهود است این است که در روزهای آلوده فعلی، شرایط برای دوچرخه سواری در معابر پایتخت مهیا نیست. وقوع پایداری جوی و آلودگی پیاپی هوا در هشت روز اخیر، مدارس استان تهران در تمام مقاطع را دیروز و امروز به تعطیلی کشانده است. در این بازه هشت روزه از دوم آذر تا روز گذشته، هوای تهران یک روز ناسالم برای عموم جامعه را نیز پشت سر گذاشت و آن، پنجشنبه هفته گذشته برابر هشتم آذرماه بود.

در روزهای پنجشنبه و جمعه در برخی از مناطق نه تنها غلظت آلاینده‌ها به حدی بود که هوا برای همه مردم ناسالم شد، بلکه حتی در برخی از مناطق شرایط از مرحله اضطرار هم بغرنج‌تر شد و شاخص کیفیت هوا از ۲۰۰ واحد فراتر رفت تا هشدار «قرمز» رنگ «بنفش» به خود بگیرد. بررسی مقایسه‌ای کیفیت هوا نسبت به دو سال قبل حاکی است هوای تهران در ۳۹ روز اول پاییز سال ۹۶ که یکی از آلوده‌ترین سال‌هایی بود که تهرانی‌ها پشت سر گذاشتند، حتی از امسال بهتر بود؛ به‌طوری که در آن مدت هوای تهران ۲ روز در وضعیت پاک قرار گرفت، در حالی که امسال در ایام سپری شده از پاییز شاهد هیچ روزی که شاخص کیفیت هوا زیر ۵۰ واحد و هوا پاک باشد، نبودیم.